

være dem en langt sikkrere Hjælp, naar de gjen-
nem en saadan Understøttelse som den, vi fore-
saa, faae det gamle Tryk studdt til Side og der-
efter Næret rundt mellem det private Arbeide have
de offentlig Arbeider, der falde efter Nærstiden
for hvert af dem. Vi have dernæst den Tillid til
de danske Arbeidere, at de i alt Fald med Und-
tagelse af en overmaade ringe, jeg vil ikke sige
Procent-, men Pro-Millebel, fastholde den Tante
— og dette gaar ogsaa gjennem vedkommende Ar-
beideradresse — at det er lykkeligere og hensigts-
mæssigere for Arbeiderne at leve af deres Arbeide
end ved Gave, og at de derfor ikke ville vige til-
bage fra at udføre den Grundsaetning, at Staten
ikke paa Grund af den ringe Hjælp skulde faae
endog kun den ringeste Forøgelse af den Pro-
Millebel, som vil slappes i sin Energi ved den
Understøttelse, der saaledes bydes Arbeiderne;
tværtimod. Vi have den Tillid til Vedkommende,
at de igjennem denne Belvillie fra Statens Side
netop ville finde en forsøgt Opmuntring og Op-
fordring til i et Samfund, der dog kan vise dem
nogen positiv Belvillie, at anstienge deres Kræfter
for i Fremtiden at kunne leve selv. Se dette er
Forskjellen mellem vor Opfattelse af Arbeid-
ernes eget Sindelag og Hjælpelse af en Stats-
borgers Forpligtelse og det ærede Medlems Op-
fattelse, det er dette, som adskiller hans Ansku-
elser fra mine. — Det ærede Medlem sagde dernæst,
at vort Forslag gik ud paa direkte at
komme de Trængende til Hjælp, men det forekom-
mer mig, at det ærede Medlem ikke skulde have
fastholdt denne Paastand. Jeg erklærede udtryk-
kelig sør, at i den Henseende delte vi den høit-
ærede Conseilpræsidents Opfattelse, at Staten ikke
kan træde i direkte Forhold til den ærede Jens
Jensen eller den ærede Niels Peterfen, eller hvem
det nu er af de ærede Arbeidere, der trænge til
Hjælp, men at for saa vidt Staten traabte til,
maatte det ske gjennem de bestaaende Myndighe-
der. Er denne Tante ikke udtrykt korrekt i vort
Forslag? Jeg mener jo, derom kan der neppe
tvistes. — Dernæst fremsatte det ærede Medlem
den Udtalelse, at de nævnte Myndigheder i det
foreliggende Tilfælde vilde blive rene Maskiner,
idet de skulde uddele Beløbene, enten der var
Anvendelse for dem eller ikke; men derom staaer
der Intet i vort Forslag. Der staaer, at de skulle
bruges til at lette Arbeidsløshedens og Dyrtidens
Tryk efter de Regler, som foreskrives i Loven, og
Loven af 8de Marts 1856 om Tilveiebringelse
af Midler til fri Fattigunderstøttelse udtaler sig
i den Henseende i sin § 5 saaledes: „Afgang til
Understøttelse af de Fattiges Klasse have kun de
Trængende, som ikke befindes sig under den lov-
bestemte kommunale Fattigforsørgelse, og kunne
de deraf efter Naadets Bestemmelse erholde Hjælp,
saavel med Hensyn til deres almindelige Trang
som til den særegne Bepærlighed, deres Børns
Undervisning og Skolegang maatte forvolde dem“.

Dette er Reglen. Men naar nu vedkommende
Bestyrelse for de Fattiges Klasse maatte finde, at
den havde afhjulpet Arbeidsløshedens og Dyr-
tidens Tryk efter de af mig nævnte Lovregler, er
det den selvfølgelig forbeholdt at indeholde en
Del af det ringe Beløb, hvis fornødent er, i en
eller anden Kommune til senere Tider. Deri ser
man ikke nogen som helst Ulykke. Men det er dette,
der indeholdes i selve Forslaget, netop fordi man
ikke træder direkte til de enkelte Trængende, men
til Kommunalbestyrelsen, som har sin frie Myndig-
hed over Beløbene efter Lovens Regler. — Det
ærede Medlems Udtalelse om, at Flertallet er af
den Mening, at denne Maade at hjælpe paa, ved
Gave istedetfor at staae Arbeide, er at foretrække,
kan jeg saaledes forbigaa med den Bemærkning,
at vi ikke finde det at være vor Opgave at staae
Arbeiderne Arbeide. Dette kan ikke være Sta-
tens Opgave som saadan, men det er et Hensyn,
som kan tages med i Betragtning. Ved Siden
af en Overveielse af de Foranstaltninger, som der
bør træffes, maa dette Hensyn tages af os som af
andre Autoriteter, der ere Arbeidsgivere. — Og
naar jeg nu siger, at Staten som Arbeids giver
bør gjøre dette, da skal jeg med Hensyn hertil
tillade mig at gjøre en lille Bemærkning, som jeg
tenkte paa sør at indstyre; den er til den høitærede Fi-
nantsminister. Staten er navnlig med Hensyn til Forst-
væsenet en meget betydelig Arbeids giver. Det er mig
meddelt — den høitærede Finantsminister kan jo
oplyse det nærmere — at man netop for nogen
Tid siden og i denne Tid i Forstvæsenet har af-
stediget flere Arbeidere, fordi man intet Arbeide
eller rettere fordi man ingen Penge havde til dem.
Jeg antager imidlertid, at, dersom der er noget
Sted, hvor der for Tiden fra det Offentliges Side
kunde være Brug for Arbeidere, maa det være
ved Forstvæsenet, til Oprensning af Vandløb og
deslige. Jeg tror nok, man tør sige, at Vand-
løbene i vore Statsstove godt kunne trænge til
extraordinært Tilsyn. Hvis dette altsaa bekræfter
sig, at man har affædiget 20 Arbeidere her og
30 Arbeidere der, fordi der ikke var Midler hos
Finantsministeren til at fortsætte Arbeidet, saa
siger jeg, at den høitærede Finantsminister som
Arbeids giver ikke gaar i det Spor, som hans
høitærede Kollega Indenrigsministeren opfordrer
andre offentlige Arbeids givere til at følge. Jeg
havde efter disse Oplysninger ventet, at den høit-
ærede Finantsminister i den Henseende havde søgt
en extraordinær Bevilling i dette Diemed, idet en
saadan utvivlsomt vilde komme til virkelig Nytte
for Statsetendommene; dette er en Sidebemær-
ning fremsat mere for at faae den høitærede Fi-
nantsminister til at omtale dette specielle Punkt.
— Det ærede Medlem giver jeg fuldstændig Ret
i Et, og det er, at, dersom Regjeringen ikke var
kommen med sit Forslag, var Flertallet ikke frem-
kommet med sit. Den Umerkjenelse skal Regje-
ringen have, at det er den, der har givet Flertallet